

LA QUARESMA: CAMÍ VERS LA PASQUA

Invitació a la penitència

El Temps de Quaresma comença el Dimecres de Cendra, que enguany serà el dia 14 de febrer. En aquesta jornada, en què iniciarem els quaranta dies de preparació per a la Pasqua, l'Església nos imposa la cendra sobre el cap i ens convida a la penitència. La paraula penitència se repeteix en moltes pàgines de la Sagrada Escripura, ressona en la boca dels profetes i, de forma particular i eloqüent, en la boca del mateix Jesús: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop» (Mt 3,2). Es pot dir que Crist introduí la tradició del dejuni de quaranta dies en l'any litúrgic de l'Església, perquè Ell mateix «dejunà quaranta dies i quaranta nits» (Mt 4,2), abans de començar a ensenyar. Amb aquest dejuni de quarantena, l'Església, en cert sentit, és cridada cada any a seguir el seu Mestre i Senyor si vol predicar eficaçment el seu Evangeli. El primer dia de Quaresma i el Divendres Sant ha de testimoniar de manera especial que l'Església accepta aquesta crida de Crist i que desitja complir-la.

Convertir-se a Déu

La penitència en sentit evangèlic significa sobretot conversió. Sota aquest aspecte és molt significatiu el passatge de l'Evangeli del Dimecres de Cendra. Jesús parla del compliment dels actes de penitència coneguts i practicats pels seus contemporanis, pel poble de l'Antiga Aliança. Però al ensems sotmet a crítica el forma purament externa del compliment d'aquests actes: almoïna, dejuni, oració, perquè és contrària a la finalitat pròpia dels mateixos actes.

El fi dels actes de penitència és apropar-se a Déu mateix, per tal de trobar-se amb Ell en el més íntim de l'entitat humana, en el secreto del cor.

«Per tant, quan facis almoïna, no ho anunciïs a toc de trompeta, com fan els hipòcrites... perquè tothom els alabi... Mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè el teu gest quedi amagat, i el teu Pare, que veu en el que és amagat, t'ho recompensarà.

I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites..., perquè tothom els vegi..., en canvi... entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats; i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà. ...

I quan dejuneu, no feu un posat trist, com els hipòcrites..., en canvi... perfuma't el cap i renta't cara, perquè els altres no vegin que dejunes, sinó tan sols el teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà» (Mt. 6,2-16).

Per tant, el significat primer i principal de la penitència es interior, espiritual. L'esforç principal de la penitència consisteix a entrar dins d'un mateix, al fons de la pròpia entitat; entrar en aquella dimensió de la pròpia humanitat en la qual, podríem dir, Déu ens espera. L'home exterior ha de cedir –diria–, en cadascun de nosaltres, a l'home interior i, en cert sentit, deixar-li el lloc. En la vida ordinària l'home no viu prou interiorment. Jesucrist indica clarament que també els actes de devoció y de penitència (com el dejuni, l'almoïna, l'oració), que per la seva finalitat religiosa són principalment interiors, poden acabar essent tan sols exteriors en la vida corrent i, per tant, poden ser falsificats. En canvi, la

penitència, com a conversió a Déu, exigeix sobretot que l'home rebutgi les aparences, sàpiga alliberar-se de la falsedat i trobar-se en tota la seva veritat interior. Una sola mirada ràpida, breu, en el fulgor diví de la veritat interior de l'home, ja és un èxit. Cal, però, consolidar aquest èxit amb un treball sistemàtic sobre un mateix, treball que es diu asceti (així l'anomenaven ja els grecs als orígens del cristianisme). Asceti vol dir esforç interior per no deixar-se portar i empènyer pels diversos corrents exteriors, per romandre sempre un mateix i conservar la dignitat de la pròpia humanitat.

Però el Senyor Jesús ens crida encara a fer una altra cosa. Quan diu «entra a la cambra més retirada i tanca-t'hi amb pany i clau», indica un esforç ascètic de l'esperit humà que no ha d'acabar en el mateix home. Aquest tancar-se és, a la vegada, l'apertura més profunda del cor humà. És indispensable per a trobar-se amb el Pare, i per això cal fer-ho. «El teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.» Ací es tracta de recuperar la senzillesa de pensament, voluntat i cor, que és indispensable per a trobar-se amb Déu en el propi jo interior. ¡El Déu espera això per apropar-se a l'home interiorment recollit i, en-sembla, obert a la seva paraula i al seu amor! Déu desitja comunicar-se a l'ànima que està disposada així. Desitja donar-li la veritat i l'amor, de la mateixa font que hi ha en Ell.

Alliberament espiritual

Així, doncs, el camí principal de la Quaresma ha d'anar a través de l'home interior, a través de cors i consciències. En això consisteix l'esforç essencial de la penitència. En aquest esforç, la voluntat humana de convertir-se a Déu és investida per la gràcia forjada de conversió i, alhora, de perdó i alliberament espiritual. La penitència no és sols un esforç, una càrrega, sinó també una alegria. De vegades és una gran alegria de l'esperit humà, una alegria que d'altres fonts no poden donar.

L'home contemporani sembla que hagi perdut, en bona part, el gust d'aquesta alegria. Ha perdut, a més, el sentit profund d'aquell esforç espiritual que permet tornar-se a trobar un mateix en tota la veritat de la intimitat pròpia. Hi contribueixen moltes causes que no podem analitzar ara, en els límits d'aquestes paraules. La nostra civilització –sobretot a l'Occident–, estretament vinculada al desenvolupament de la ciència i la tècnica, entreveu la necessitat de l'esforç intel·lectual i físic; però ha perdut notablement el sentit de l'esforç de l'esperit, el fruit del qual és l'home vist en les seves dimensions interiors.

En fi, l'home que viu en els corrents d'aquesta civilització perd molt sovint la pròpia dimensió; perd el sentit interior de la pròpia humanitat. A aquest home, li resulta tan estrany l'esforç que mena al fruit suau esmentat com a l'alegria que prové d'ell: la gran alegria del descobriment i de l'encontre, l'alegria de la conversió, l'alegria de la penitència.

La litúrgia austera de la Quaresma –com a preparació per a la Pasqua– és una crida sistemàtica vers aquesta alegria: vers l'alegria que fructifica per l'esforç del descobriment d'un mateix amb paciència: «Amb la vostra perseverança salvareu la vida» (Lc. 21,19). Que ningú no tingui por d'emprendre aquest esforç.

Catequesi del Papa sant Joan Pau II, el 7 de febrer de 1979

*“Jesús es posà dret i li digué:
-Dona, on són? Ningú no t’ha condemnat?
Ella va respondre: -Ningú, Senyor.
Jesús digué:
-Jo tampoc no et condemno. Ves-te’n, i d’ara
endavant no pequis més.” (Jo, 8,10-11)*

INFORMACIONS

✓ BAPTISMES

- Durant el mes de gener fou administrat el sacrament del Baptisme a:
  - Elsa Martínez Ruach   05.1.2018   Ventolà

✓ DEFUNCIONS

- Durant el mes de gener tingueren lloc les exèquies de:
  - Maria Dolors Toló Peguera   08.1.2018   Vilaller
  - Antonio Piqué Molla   14.1.2018   El Pont de Suert
  - Lluïsa Gràcia Lampurlanès   17.1.2018   El Pont de Suert

✓ INTENCIONS DEL SANT PARE PER AL MES DE FEBRER

- Universal: No a la corrupció
Perquè els qui tenen un poder material, polític o espiritual no es deixin dominar per la corrupció.

✓ INTENCIONS DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL

- Per tots els consagrats, i especialment pels cridats a la vida contemplativa, perquè, seguint el consell del Senyor, preguin sense defallir, tinguin sempre els ulls fixes en el Senyor i amb la seva oració sostinguin la missió de l'Església.

AGENDA PASTORAL DE FEBRER

DATA	ACTIVITAT	LLOC I HORA
01	Reunió d'Arxiprestat	Lleida 10:30
01	Reunió del Consell Parroquial	El Pont de Suert 19:45
02	Missa de la Mare de Déu de La Candelera Benedicció de candeles, i dels nens/nes	El Pont de Suert 19:00
03	Missa de Sant Blai Benedicció dels aliments	Vilaller (11:00) Llesp (13:00) Pont de Suert (19:00)
5	Missa de Santa Àgata	El Pont de Suert: 11:30 Vilaller: 17:00
6-9	Exercicis Espirituals	Lleida
11	Campanya de Mans Unides Col·lecta	Vilaller El Pont de Suert
14	Missa a la Residència	El Pont de Suert 11:30
14	Missa amb imposició de la Cendra	Vilaller: 18:00 El Pont de Suert: 19:00
16	Visita als pobles. Eucaristia	Castellars 20:00
19	Recés de preveres	Lleida: 10:00
27	Reunió del grup de Càritas	El Pont de Suert: 19:45

ALGUNS ASPECTES QUE M'HAN CRIDAT L'ATENCIÓ DE LA FESTA DE SANT SEBASTIÀ AL PONT DE SUERT

D'entrada, cal dir que enguany és la primera vegada que em trobo al Pont de Suert els dies de la festa de Sant Sebastià; i l'he seguida des de l'inici fins al final. Algú em deia que ara ja he rebut el baptisme pontarrí.

Ha estat molt impactant, ja que no m'esperava una participació tan massiva, amb representació tant del poble com de la comarca.

Abans de la festa, quan me'n parlaven, la primera impressió era que es tractava d'una festa antiquada i molt masculista, feta només per als homes. Després, observant la realitat i entrant en diàleg amb les persones, m'he adonat de l'entusiasme amb què es fan tots els preparatius, tant els priors i les prioros com les dones que, de forma voluntària, són a la cuina. És com una cursa d'obstacles, que es van salvant, amb la col·laboració de tots, un rere l'altre, amb un clima de cohesió solidària. Puc dir que, sense l'entusiasme i el treball de les dones, no seria possible la festa de la Confraria de Sant Sebastià; elles són les que tenen la força i la capacitat d'engendrar-la i, engendrant-la, de gaudir-la també. Cal destacar també el servei de taules dels nois joves, que així comencen a fer seva la festa.

Els priors i prioros tenen un paper rellevant, no solament en els preparatius previs, sinó també en el desenvolupament de la festa; ells, en lloc de seure a taula i ser servits, són els qui estan pendents en tot moment de l'acolliment i de coordinar el servei, vetllant perquè a ningú no li falti res; a més, estan pendents que, si algú no ha pogut fer-s'hi present per malaltia, se li porti a casa el menjar i participi també de la festa.

Un dels aspectes més positius que he observat és que es tracta d'una festa que ajuda molt a la cohesió social del poble i de la comarca. Seure a taula, dos dies sencers, més de tres-cents homes, un any rere l'altre, ajuda a comunicar-se, a trencar motllos i a conèixer-se millor. També s'entén la funció solidària i el paper assistencial que en altres èpoques exercia la Confraria davant del qui passava alguna necessitat greu, quan els serveis públics eren molt migrats.

Tot i que hi ha un bon grup de dones col·laborant a la cuina, no són poques les que aprofiten l'avinentesa per a sortir a dinar amb les amigues; s'ho prenen com dos dies de descans i també, algunes, d'alliberament de les feines de casa.

Finalment, com a colofó de la festa, el dia 21 al vespre, quan ja sembla que tot s'ha acabat, té lloc un darrer àpat, que expressa tot el sentit familiar de la Confraria. És el sopar en què participen els priors dels darrers anys i els seus familiars, que acullen els nous priors i prioros. És el sopar en què es convida també aquelles persones que han estat fent algun servei durant les celebracions de la festa. Si els altres àpats eren els dels confreres, aquest és l'àpat de la Confraria.

L'aspecte religiós de la Confraria, en la celebració de la festa de Sant Sebastià, ocupa un lloc central per als qui senten seva la Confraria i viuen la festa, però molt discret per als qui hi participen més aviat com a espectadors, i aquests malauradament són majoria.

Enguany Mn. Antoni Boqueras ens ha engrescat amb la seva predicació perquè deixem que sant Sebastià envigoreixi la nostra vida cristiana amb l'exemple del seu martiri, ben ple de valentia.

Els veritables amics de Sant Sebastià saben molt bé que la font de la qual Sebastià va beure és diu Jesucrist. Com ell, tots necessitem beure de la mateixa font i defensar la nostra fe. Que el seu exemple ens hi ajudi.

Mn. Manel Serradell